

Pelerinul

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Martie
2009
Anul II
Numărul 9 (4)

8 pagini

Cugetări și citate despre SUFLET

- ❖ Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru. (Sfânta Scriptură)
- ❖ Pentru omul care se roagă în sufletul lui, lumea întreagă este o biserică. (Silvan de la Muntele Athos)
- ❖ Vreți să aflați valoarea sufletului? Ascultați în ce a constat răscumpărarea lui: sângele și moartea unicului Dumnezeu. (Fericitul Augustin)
- ❖ În orice suflet se regăsește sensul spiritual și imaginea lui Dumnezeu. (Origen)
- ❖ Numai Dumnezeu poate vindeca sufletele noastre. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- ❖ Sfântul numește sufletul conștiință. (...) Sufletul e ca un izvor: din izvor, cu cât se ia apă mai multă, cu atât dă la iveală apa mai curată. Sfântul numește sufletul conștiință. (Cuviosul Agaton)
- ❖ Sufletul trăiește veșnic și nu poate muri, căci este suflare din suflarea lui Dumnezeu, (...) iar la Judecata de Apoi, sufletul iarăși se va uni cu trupul. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- ❖ Când veți curăța sufletele voastre, atunci vor străluci și se vor împărtăși de prezența lui Dumnezeu și de dumnezeiasca și cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca niște oglinzi curate, receptiv la lumina dumnezeiască și vor

putea primi și ele strălucire. (Sfântul Dionisie Areopagitul)

- ❖ Lumea toată este de mai puțin preț decât un suflet (...). Ce nesfârșită valoare are sufletul omenesc ! (Nicodim Patriarhul României)
- ❖ Sufletul și Hristos, doar acestea două, să te intereseze! Lumea toată să cadă, pe acestea două, nimeni nu ți le poate lua, afară numai dacă nu le dai tu, cu voia ta. (Sfântul Cosma Etolul)
- ❖ Fii împăcat cu sufletul tău și, atunci, cerul și pământul se vor împăca cu tine. (Sfântul Isaac Sirul)
- ❖ Scara ce duce în Împărăție este ascunsă în sufletul tău. (Sfântul Isaac Sirul)
- ❖ Sufletul curat, dacă va privi în el însuși, Îl va vedea, ca într-o oglindă, pe Dumnezeu. (Sfântul Atanasie cel Mare)
- ❖ Dacă ajungem lângă Dumnezeu, suntem în cer. Să ne facem sufletul cer ! (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- ❖ Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? (Sfânta Scriptură)

Din cuprins:

Cugetări și citate despre Suflet – pag. 1

Sfinții prăznuiți – pag. 2

Îndreptar de viață creștină – pag. 3

Plante din grădina Domnului – pag.3

Evangelia zilei - pag.4

Viața în parohie – pag. 5

Mărgăritare pentru suflet – pag. 5

Din învățăturile Sfinților Părinți – pag.6

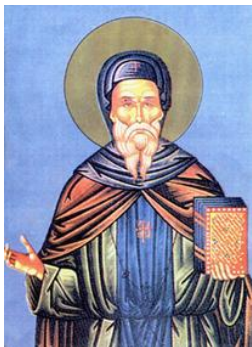
Locuri binecuvântate – pag. 7

Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI

Cuviosul Ioan Casian Romanul și Gherman din Dobrogea (28 februarie)

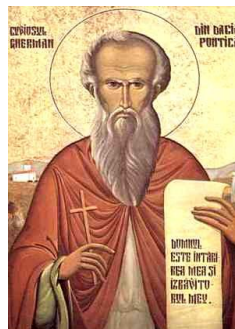

Cuviosul Ioan Casian Romanul

Cuviosul Părinte Ioan Casian s-a născut prin anii 365 d.Hr., în Dobrogea, numită pe atunci Sciția Mică, la un loc ce-i păstrează din vechime până azi numele "podușul Casian" și "peștera lui Casian". Localitatea Casimcea din județul Tulcea îi poartă, de asemenea, numele. Provenind dintr-o familie distinsă, a urmat la școlile timpului. Dar însuflețit de o arzătoare sete de desăvârșire duhovnicească renunță de tânăr la atracțiile deșarte și înșelătoare ale vieții lumești și pleacă la Locurile Sfinte însoțit de prietenul său Gherman, frate nu prin naștere, ci în duh. Așa au ajuns amândoi călugări într-o mănăstire din Betleem. Întemeindu-se după cuviință în rânduielile vieții chinoviale, adică de obște, după modelul de viață al călugărilor din Palestina, Mesopotamia și Capadocia și simțind în ei dorul de o mai mare desăvârșire, au hotărât să plece în sihăstriile Egiptului, la anahoreții despre a căror îmbunătățită viață duhovnicească auziseră. Așa au ajuns la comunitățile din delta Nilului, adâncindu-se de acolo tot mai mult în pustie.

Pretutindeni pe unde treceau, căutau cu râvnă pe sfinții înșingurați, ca să cinstească în ei strălucirea harului și bogăția roadelor lor și pentru a le cere sfaturi duhovnicești pentru mântuirea sufletului. Au mai rămas în Egipt șapte ani și apoi au mers mai departe cercetând din loc în loc pe acești învățători în lucrul duhovnicesc până ce au ajuns în vestita pustie Schitică, unde Sfântul Macarie întemeiasă și făcuse "pustia strălucitoare" vrednică de a fi sărbătorită de toți. Aici se nevoiau într-o asceză aspră un mare număr de călugări, printre care și preotul Pafnutie, care spunea că nu este de ajuns pentru călugăr să renunțe la lume, părăsind bunurile și măririle lumești pentru a se dedica grijii de suflet în nevoință, în asceză și tăcere, ci că trebuie împlinită o a doua "renunțare" care constă în a te lepăda de obiceiurile, viciile și atracțiile vechi ale sufletului și ale trupului. Căci acesta este scopul călugărului: să stea de vorbă permanent cu Dumnezeu prin neîncetată rugăciune, încât mintea, nerisipită la grijile lumii, să ajungă cu liniște și pace în altarul despătimit, curățit al inimii. Apoi călugărul trebuie să mai împlinească cea de-a treia "renunțare" care cuprinde întreaga desăvârșire. Iar aceasta constă în părăsirea oricărei amintiri a acestei lumi.

După șapte ani, Cuvioșii Ioan și Gherman s-au întors la Betleem, unde au dobândit de la părintele lor duhovnicesc

Cuviosul Gherman din Dobrogea

binecuvântarea de a trăi de aici înainte în pustnicie. Și așa pleacă cu râvnă și grăbire în Egipt. Dar, cu tot dorul lor nestins, n-au putut regăsi liniștea cuvenită contemplației și urmând un grup de 50 de monahi, hotărâră să-și caute liniștea la Constantinopol, sub ocrotirea Sfântului și marelui Ioan Gură de Aur. Aceasta se petrecea pe la anii 401. De îndată ce îi văzu marele între patriarhi, deslușind cu o tainică privire calitatea sufletelor lor, reuși să-l convingă pe Gherman să primească prin mâinile lui preoția, iar Casian diaconia. Cucerit de curăția și sfințenia Sfântului Ioan Gură de Aur și de negrăita sa măiestrie a cuvântului, Casian se așează cu un zel fierbinte sub călăuzirea sa spirituală, consimțind să jertfească liniștea pustiei pentru a scoate câștig din petrecerea pe lângă un asemenea învățător.

Cuviosul Ioan Casian a rămas statornic în dreapta credință a Bisericii, departe de zgomot și certuri, învățat cu adâncul contemplării divine, taină a unei păci nesurpate și blânde, și a unei liniști senine. El își încredință în pace sufletul său lui Dumnezeu către anul 435. Cunoscut ca sfânt de cei din vremea lui, el este cinstit de toți călugării Bisericii Apusene ca Părinte al lor și unul dintre cei mai mari învățători. Sfintele sale moaște sînt păstrate până în ziua de astăzi în mănăstirea Sfântului Victor din Marsilia.

Sfântul Gherman s-a născut pe la anul 368 în nordul Dobrogei, din părinți străromâni, fiind din același sat și contemporan cu Sfântul Ioan Casian. Localitatea Casimcea este considerată vatra străbună a acestor doi sfinți daco-romani de la gurile Dunării.

S-a nevoit alături de Sfântul Caisan în mănăstirile din Constantinopol, în preajma Sfântului Ioan Gură de Aur, care i-a hirotonit pe amândoi - Sfântul Ioan Casian diacon, iar pe Cuviosul Gherman, preot.

El a contribuit mult la întărirea vieții monahale în Dobrogea, din Italia și din Galia, iar după o aspră și îndelungată nevoință duhovnicească, a răposat la Roma, prin anii 405-415, dându-și sufletul cu pace în mâinile lui Hristos, plin de zile și de harul Duhului Sfânt. Pentru viața lui aleasă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în ceata Sfinților Părinți, la 20-21 iunie 1992, cu data de prăznuire la 29 februarie, iar când nu sunt ani bisecți, la 28 februarie.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Postul Patruzecimii (al Păresimilor, al Paștilor)

Numele i s-a dat după postul de 40 de zile al Mântuitorului Iisus Hristos; ținut înainte de ieșirea Sa la propovăduire. Despre acest post vorbesc: canonul 69 apostolic, 50 al sinodului din Laodicea, 56 și 89 al sinodului Trulan, numeroși Sfinți Părinți și scriitori bisericești. În privința lungimii acestui post, la început el nu se ținea la fel peste tot: unii posteau o zi înainte de Înviere, alții mai multe zile, până la o săptămână. Din veacul IV avem dovezi că acest post era de 40 de zile, iar apoi de 6 săptămâni, pentru ca după aceea să se fixeze la 7 săptămâni (49 de zile), ultima săptămână, numită a Patimilor, fiind considerată ca un post deosebit, mai sever, legat de Paștele Răstignirii. Postul din ultima săptămână (a Patimilor) este cel mai aspru. Constituțiile Apostolice prescriu pentru această săptămână următoarele: *În zilele Paștelor (adică în săptămâna Patimilor) ajunați, începând de luni până vineri și sâmbătă, șase zile, mâncând numai pâine, sare, fructe uscate și bănd numai apă și vă abțineți atunci de vin și de carne (de pește), căci acestea sunt zile de întristare și nu zile festive. Și anume vinerea și sâmbăta, cei ce pot să nu guste nimic până la cântarea de noapte a cocoșului. Cine însă din cauza slăbiciunii nu poate ajuna amândouă zilele, să ajune cel puțin sâmbăta.* Postul Patruzecimii a fost privit totdeauna drept cel mai însemnat dintre toate posturile și cel mai potrivit pentru primirea de către credincioși a Sfințelor Taine a Pocăinței și Euharistiei, fiind cel mai nimerit prilej de curățire de păcate, rugăciune și fapte de milostenie.

Canonul 69 apostolic osândește cu caterisirea pe slujitorii Bisericii, iar pe laici cu excomunicarea, dacă nu respectau Păresimile, asemenea miercurile și vinerile, admitând excepții numai în caz de boală. Postul Paștelui a fost instituit în cinstea Patimilor și Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, prin care noi am fost mântuiți, și nu reprezintă doar o abținere de la anumite alimente, ci înseamnă și îndreptare sufletească prin spovedanie și fapte bune. Postul Mare este un eveniment spiritual în viața noastră, o perioadă de pregătire deosebită. Este mare nu doar prin lungime, ci este mare tocmai prin importanța sa deosebită. Postul, ne oferă bucuria de a trai împreună cu Hristos, pornind întâi de la căința ta, pentru că Postul Mare trezește în noi acea tristețe evlavioasă, acea tristețe potolită, acea blândă tristețe. Postul de bucate cu postul de păcate este o luptă împotriva diavolului, împotriva satanei, luptă care aduce biruința. Cel mai important lucru este ca să simțim o izbândă, să simțim că într-adevăr postul este pentru noi o jertfă plină de bucurie.

Postul să ne aducă bucurie, pentru că este o șansă mare pentru noi, ca să lăsăm sufletul să biruiască acele tendințe și acele zise plăceri ale trupului, patimile sau înclinațiile noastre spre păcat, pentru ca noi, renunțând la anumite alimente, să postim renunțând la păcatele noastre, să trecem apoi prin baia lacrimilor, prin Taina Spovedaniei, cât

mai des, și să ne pregătim printr-un efort ascetic ca să îl primim pe Hristos, Care este bucuria noastră și Care transformă tristețea într-o stare de bucurie și de comuniune.

PLANTE DIN GRADINA DOMNULUI

CIMBRUL DE GRĂDINĂ

Denumire științifică: **Satureja hortensis Fam Labiatae**

Proprietăți: antiseptic

antiinfecțios, antibacterian, calmant.

Stimulează evacuarea atât a toxinelor cât

și a secrețiilor interne fiind util chiar în amenoree. Ajută la expulzarea fătului în timpul nașterii. Tonic de excepție înviorează întreg organismul și-l revigorează. Distruge stafilococul și streptococii. Ajută chiar și celor care au cancer în diferite localizări. Carminativ, antiseptic, expectorant și astringent.

Mod de preparare și administrare: 2 lingurițe de plantă mărunțită se toarnă în 250 ml apă clocotită. Se acoperă timp de 15 minute, apoi se strecoară. Se pot consuma 3 cani pe zi.

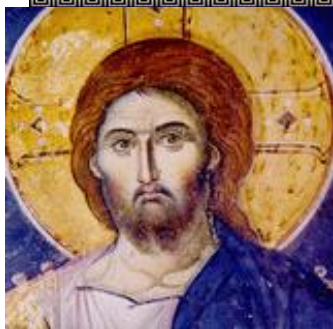
Decoct din 2 linguri de plantă fiartă timp de 5 minute, apoi strecurat se va folosi extern la spălături vaginale sau gargara, comprese pe ochi, răni, etc.

Tinctura- se poate face din 50 g de plantă mărunțită, pusă într-o sticlă cu capac ermetic. Peste ea se va pune alcool alimentar de 70°. Se închide și se păstrează 15 zile, timp în care se agită de mai multe ori pe zi. Se strecoară după acest timp. Se va lua câte 10 picături - 1 linguriță de 3 ori pe zi, cu 15 minute înainte de mesele principale. Se poate face și cu spirt medicinal în cazul în care se folosește extern. Se folosește mai ales la paralizii, scleroză, sau chiar diferite răni.

Se folosește la următoarele afecțiuni: alcoolism, angoasă, anemie, anorexie, apoplexie, astenii, astm, atrofie musculară, balonări, băi pentru revigorare și liniștire, beție, bronșite, candidoze, căderea parului, celulită, cistită, colită, constipație, dureri ovariene, dureri reumatice, dureri sciatică, entorse, febră, fermentații intestinale, ficat, gripă, infecții urinare, înțepături de insecte, leucoree, menstrue dureroase, naștere, nevralgii diverse atât intern cât și extern, nevroze, nervozitate, oboseală cronică, paralizii, parazitoze intestinale, pediculoza, piodermite, pleurezie, răceli, răgușeli, răni, rinită, rino-sinuzită, scabie, scleroza în plăci (frecții coloană), ten seboreic, tulburări menstruale, tuse astmatică, tuse convulsivă, tuse spastică, ulceratii purulente inflamate, albirea dinților.

Această plantă este denumită antibioticul săracului, pentru că are în componența sa thimol care este un foarte bun antibiotic. Combate infecțiile intestinale, inflamațiile și poate fi folosit cu mare succes în mult mai multe afecțiuni, decât cele menționate.

Se folosește de asemenea la diferite preparate culinare pentru aroma sa, în fripturi, salate, etc.

EVANGHELIA ZILEI,

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă (Mt.6, 33)

Totul în lumea aceasta se învârtă în jurul acestui verset. Mulți ați putea să spuneți că nu este adevărat și că totul se învârtă de fapt în jurul banului. În câteva cuvinte voi încerca să arăt de ce *Împărăția lui Dumnezeu* este mai presus decât toate și nu se găsește comparație potrivită pentru Ea.

Pentru început mă voi referi la ce sunt *toate acestea ce se vor adăuga*? Sunt grijiile noastre de fiecare zi: foamea, setea și îmbrăcămintea (v 31). Acestea sunt cele mai simple și totuși cele mai necesare lucruri, fără de care nu am putea supraviețui; și totuși vom vedea că ele nu se pot cumpăra numai cu bani!

Vine o perioadă grea, de criză, sau cel puțin așa ni se zice, și dacă ținem cont de traducerea acestui cuvânt (gr. crisis = judecată), nu este nimic nou și nu este ceva ce, noi creștinii nu am așteptat. Noi îl așteptăm pe Cel ce va judeca lumea (Ioan 5, 22), îl chemăm să vină (Apoc. 22, 20) și nu ne temem de Acest Judecător pentru că am învățat să îl iubim, căci acela iubește pe Domnul cel ce împlinește poruncile Lui (Ioan 14, 15). Și care sunt poruncile lui? Nu sunt așa de multe, de fapt este una singură *Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși* (Mt. 22, 37-39).

Vedem așadar că nu este greu să ajungem în Împărăția lui Dumnezeu. Domnul Iisus Hristos ne învață cum să ajungem acolo încă din această lume. Ne spune că pentru a ajunge în Ea, trebuie să intrăm într-o relație intimă cu Dumnezeu și cu semenii încă din această lume pentru a fi familiari cu bogata dragoste pe care o vom întâlni dincolo, în Împărăție.

În relație cu Dumnezeu intrăm atunci când ne rugăm. Dar nu orice fel de rugăciune este bine primită. Se spune că atunci când lacrimile pornesc în timpul rugăciunii cerul este străpuns și răspunsul nu va întârzia să apară. Tot așa Domnul muștră pe cei care se roagă fără folos, ca fățarnicii *cărora le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor* (Mt. 6, 5). *Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție* (v 6). Așa se face și în viața noastră, că atunci când vrem să fim intimi cu cineva, îl luăm deoparte, ne retragem într-un loc restrâns și dacă se poate fără alți oameni în jur și îi spunem tot ce avem pe inimă.

În relație cu aproapele nostru intrăm prin faptele noastre de milostenie. Așa ne arătăm dragostea către cei din

jur, care au nevoie de ajutorul nostru, fie spiritual - printr-o vorbă bună, fie material. Înțeleptul Solomon ne arată cât de importantă este milostenia, spunând că *cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și El îi va răsplăti fapta lui cea bună* (Pilde 19, 17). Dar și milostenia, la fel ca și rugăciunea, trebuie făcută în ascuns și nu cum fac *fățarnicii care trâmbițază înaintea lor, în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni. Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție* (Mt. 6, 2-4).

Ca o încununare a relației cu Dumnezeu și cu semenii, ca o legătură între ei, se află postul. Postul ne pune în legătură cu Dumnezeu, pentru că vedem că nu la noi este *izvorul vieții* ci la cel ce a dat viața (Ps. 35, 9), dar în același timp ne pune în legătură și cu aproapele - și am văzut cine este aproapele din pilda Samaritanului milostiv (Lc. 10). Legătura clădită prin post față de cei din jur este una de dragoste. Numai prin post vom vedea ce simte un cerșetor care nu a mai mâncat de două zile și care ne cere insistent o bucată de pâine. Dar la fel ca rugăciunea și milostenia și acesta trebuie făcut cu rânduială. Domnul ne spune: *Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție*. Nu ne poruncește să prelungim postul nici să îl ținem mai aspru ci să nu pierdem cununa.

La fel ca și celelalte și postul trebuie să fie făcut în ascuns. Acesta este cel mai important lucru – *în ascuns*. Doar așa ne putem întâlni cu Tatăl. Dacă sunt făcute la vedere ele își iau plata în lumea aceasta, dar dacă sunt făcute din inimă, ele își iau plata în cealaltă lume. Acestea trei noi le făptuim nu pentru lumea aceasta ci pentru cealaltă. Sunt comorile pe care le strângem în cer pe care furul nu le fură și molima nu le mănâncă (v 19-20) și ca pe o comoară pe care nu vrem să o pierdem, le păzim și încercăm să înmulțim talanții pentru a deveni tot mai bogați.

Să îmi spuneți, vă rog, de câți bani e nevoie pentru a cumpăra acestea trei: *rugăciunea, milostenia și postul*? Sau cu câți bani putem cumpăra un loc în Împărăția Cerurilor? Acestea sunt lucrări care nu se pot cumpăra. Acestea nu sunt prinse în *criza* lumească, ci ele sunt puse în fața *judecății* Mântuitorului.

Intrăm în sfântul și marele Post când cele mai valoroase lucruri își schimbă conținutul.

Ca și la sărbători, când facem curățenie generală pentru a avea casa curată, tot așa acum, prin post ne curățăm casa sufletului, trupul, pentru a-L primi pe Mirele Hristos alături de mireasa lui, inima noastră.

VIAȚA ÎN PAROHIE

Zumzetul din stup

Mă deranjează și azi de multe ori forfota din Biserică. Uneori îmi pare un adevărat vacarm să trec printre oameni ca să duc darul meu la altar; iar alteori, când vreau să ies din Biserică, grabită de niște treburi gospodărești sau cautând pe cineva pentru o vorba “importantă”, îmi pare că nu sunt în locul potrivit. Și dacă cineva nu doar că-mi taie calea, dar mă și trage de haine sau mă și calcă pe vreun picior sau mă împinge pentru că e “mai grăbit ca mine” îi chiar spun lui Dumnezeu că nu văd nici folosul slujbelor.

Da, mulți zic “în biserică sfinți, afară draci”. Nu părem cu chip de Dumnezeu nici în Biserică uneori. Atunci, unde-i rostul de a te întoarce la matcă, la locul și la starea din care omul a decăzut din starea de perfecțiune și încă mai cade din starea de om în una care nu s-a denumit încă pentru că e mai josnică decât cea de animal? Cum poate redeveni “omul” fericit?

Și iată un răspuns de Sus prin gura părintelui: “albina moare departe stup; albina are nevoie să audă zumzetul din stup”. Și totuși albinele au pacea lor. Își cunosc mersul și venitul; și chiar dacă nu se întrebă de ce sunt ele pe pământ își îndeplinesc misiunea.

De multe ori m-am gândit ce frumos ne compară Duhul lui Dumnezeu cu albinele! Da, ele au misiunea lor în stup și pe câmp. Ele nu au vreme de odihnă deși nu sunt angajatele nimănui. Și sunt mulțumite și fericite pentru că altfel s-ar satura să tot muncească așa, ar opta probabil pentru alte îndeletniciri. Și totuși nu fac așa, ele fac ascultare de Creatorul lor care le-a înscris în programul lor de misiune pământesc rețeta fericirii, de aceea ele zumzăie mereu a bucurie pentru darul primit.

Da, așa este! am văzut oameni în Biserică care au redescoperit “rețeta” pierdută care nu s-au uitat la răsplată și s-au regasit pe ei, au căpătat pacea lui Dumnezeu în stup. Și am văzut viespii care caută să prade Stupul, adică Biserica străbună. Și tu îi știi, cu siguranță dragă cititor. Da, pacea lui Dumnezeu e de mare trebuință pentru sufletul tău și nimeni nu o primește înapoi dacă a pierdut-o, prin comoditate.

Neliniștea te face să zumzăi, să cauți polenul din floare, ca slujitorul de la altar, alesul lui Dumnezeu, să-ți arate mierea. Iar pacea lui Dumnezeu te face să zumzăi de bucurie adevărată prin suflul lui Sfânt în sufletele noastre. Și așa gustând puțină miere să prinzi putere de a te hrăni pentru veșnicie.

Dar, pentru ca să devii albina lui Dumnezeu care muncește bucuria Raiului, trebuie stăruință în voință și credință. Iar fără dragoste sau măcar bunăvoință nu se poate, căci acul pe care l-a primit albina, nu e de atac, ca să nu moară, este de muncă în rugăciune ca să traiască fericită pentru totdeauna. Așa să ne ajute Dumnezeu la toți! Amin!

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

Eu Te-am vândut pe 30 de arginți
Și cu-n sărut pe obraz, crunt Te-am trădat
Și-am plâns lacrimi amare și fierbinți
Când Te-am primit și-am înțeles că m-ai iertat!

M-a osândit a nopților genune,
Rob al pierzării zămislit păcat
Și-am plâns nădăjduind într-o minune
Când Te-am primit și-am înțeles că m-ai iertat!

De trei ori a cântat cocoșu-n noapte
Și de trei ori de Tine m-am lepădat
Și-am plâns rostindu-Ți numele în șoaptă
Când Te-am primit și-am înțeles că m-ai iertat!

La cruce m-ai născut a doua oară
Ce păcătos, cu Tine odată a murit
Și-am plâns căci Ți-ai dat Fiul ca să moară
În locul meu, te-am înțeles cât m-ai iubit!

Iar astăzi sunt un Templu pentru Tine
În care ai ales să locuiești
Și plâng de bucurie că în mine
E Duhul Tău mărturisind că mă iubești!

Redactată de Anca Bora

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

NE VORBEȘTE
PĂRINTELE CLEOPA

O ISTORIOARĂ CU
FEMEILE CARE FAC
AVORTURI

Toate păcatele sunt păcate grele și toate păcatele se numesc de marele Apostol Pavel "lucruri ale întunericului". Că auzi ce zice: "Lepădați dar lucrurile întunericului". Apoi începe să le numere: desfrânarea, lăcomia, beția, hula, necredința... Tot păcatul întunecă pe om, dar uciderea este un păcat și împotriva Duhului Sfânt și strigător la cer, și poți să spui acestui păcat cum vrei. Că ce este mai scump la fiecare vietate decât viața?

Nu vezi mata că și o furnică și un țânțar și o muscă, o jivină cât de mică, ea vrea să-și salveze viața. Fuge, aleargă, se păzește să nu o omori. Dar omul, care-i chipul și asemănarea lui Dumnezeu, cât de scumpă este viața lui înaintea Tatălui ceresc?

Dacă ar fi omul fiară, n-ar fi o pagubă mare, că o fiară este mult inferioară omului, dar omul este chipul și asemănarea lui Dumnezeu. De aceea cei ce fac avorturi distrug chipul lui Dumnezeu din om, icoana Preasfintei Treimi pe pământ, și este foarte mare păcat.

De aceea sfătuim pe cei ce-au căzut în acest păcat, ca să se silească cu toată puterea să se mărturisească și să-și facă canonul în lumea aceasta, ca nu cumva dincolo să-l facă veșnic. S-a prea înmulțit păcatul acesta și este strigător la cer, și aduce osândă vremelnică și veșnică și în veacul de acum și în cel viitor. Ia să vă spun o întâmplare adevărată și înfricoșătoare:

Într-una din zile, m-am pomenit aici la mine cu o doamnă bine, care a venit și a căzut în genunchi și a început a plânge:

- Ce este, doamnă?

- Vai de mine, sunt de la București, am venit cu mare greutate și cu mare necaz aici.

- Dar ce s-a întâmplat?

- Eu sunt fată de preot, a zis, și s-a întâmplat de m-a luat în căsătorie un mare funcționar. Eu i-am spus că nu merg după dânsul. Eu sunt fată de preot și sunt credincioasă. Am crescut în credința creștină

ortodoxă, în frica lui Dumnezeu, dar el nu crede în Dumnezeu. El a spus: "Eu nu cred, dar îți dau voie ție să faci ce vrei: roagă-te, mergi la biserică, postește, fă milostenie, roagă-te și acasă. Fă tot ce vrei, numai să mergi după mine în căsătorie!"

În felul acesta, ea a întrebat pe părinții ei și s-a încumetat și s-a dus. S-au luat în căsătorie și au trăit bine vreo câteva luni. Când ea a rămas gravidă, el atâta i-a spus: "Silvia, copii să nu-mi faci, că copiii sunt salba dracilor". Auzi ce expresie! Ea a rămas uimită când a auzit: "Fă ce știi, dar copii să nu-mi faci, că nici nu vreau să aud de dânsii!"

Atunci ea i-a spus: "Măi, criminalule, să-ți iasă din minte vreodată că eu am să fac această crimă! Eu sunt fată de preot. Eu ți-am spus înainte de a mă căsători că vreau să trăiesc cu tine creștinește, nu păgânește". El i-a spus: "Gândește-te bine, că eu am vorbit cu un doctor să dai copilul afară". Copilul avea două luni. Ea a spus: "Niciodată, nu voi face această crimă. Mai bine mor de o mie de ori decât să omor copilul".

Și a rămas vorba că el îi pregătea doctorul ca să-i omoare copilul, mai ales primul copil. Ea însă era hotărâtă până la moarte să nu facă avort. Și iată ce s-a întâmplat. A venit săraca aici la mine să întrebe, dar era hotărâtă în inima ei să nu facă această ucidere de om.

- Am auzit de dumneata și am venit să întreb, a zis ea. Ce zici, părinte? Eu sunt în a doua lună și el m-a amenințat cu moartea, dacă nu fac avort.

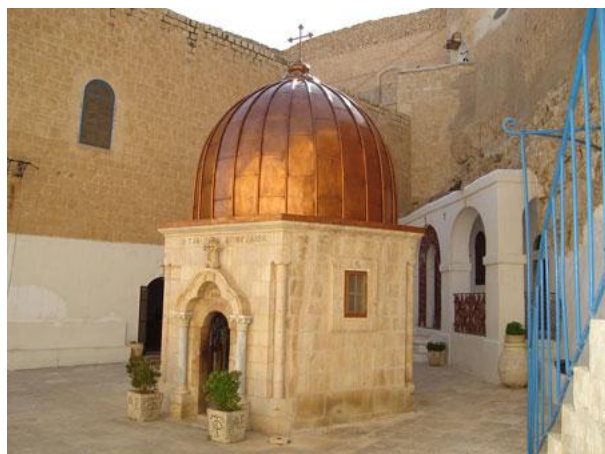
- Dacă te-ar tăia de o mie de ori și te-ar împușca, să nu omori nici un copil, că nici leoaica, nici lupoaica, nici scroafa sălbatică, nici șerpoaica, nimeni nu își omoară puii. Dar omul a devenit mai rău decât toate fiarele de pe fața pământului. Omul își omoară copiii. Mai bine să mori de o mie de ori, dar să nu faci avort. Spovedește-te și te pregătește. Muceniță ai să fii cu Sfânta Varvara, cu Sfânta Tecla și cu toate martirele în ceruri, dacă ai să mori tu, ca să nu omori copilul.

- Cum să fac? Mă tem și de el că mă va omorî, mă tem și de Dumnezeu!

- Să te temi de Dumnezeu, Care a zis așa: Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă. Temeți-vă mai vârtos de acela care, după ce a ucis trupul, poate să ducă sufletul în gheenă. Nu te teme! Trupul ăsta este o mână de pământ spre mănecarea viermilor. Azi este, mâine nu mai este. Sufletul nu moare în veci! Du-te hotărâtă în inima ta, spovedește-te, împărtășește-te și așteaptă moartea! Dar să nu avortezi!

(continuare în numărul viitor)

Părintele Ilie Cleopa

LOCURI BINECUVÂNTATE...**Mănăstirea Sfântul Sava cel Sfințit**

Mănăstirea Sfântul Sava - Marea Lavră a Sfântului Sava - cunoscută și sub denumirea locală de "Mar Saba", este o mănăstire greco-ortodoxă din Pustiul Iudeii, Israel.

Mănăstirea este așezată pe defileul Pârâului Cedrilor - Chedron sau Wadi en-Nar - care pornește de la poalele muntelui pe care se înalță orașul Ierusalim; locul se află la 9 mile mai spre est de Betleem, de unde și pornește drumul.

Pornind inițial de la o singură chilie și ajungând mai apoi la sute de chilii, așezământul sihăstresc din Pustia Iudeii a devenit un imens centru religios al lumii ortodoxe. Mănăstirea a fost întemeiată de către Sfântul Sava cel Sfințit în anul 478, ca așezământ al calugărilor anahoreți din jurul său.

Mănăstirea din Pustiul Iudeii, cunoscută inițial drept Marea Lavra, a influențat puternic dezvoltarea serviciilor religioase și a cultului Bisericii Ortodoxe. În această privință este renumit "Tipicul Sfântului Sava cel Sfințit", care cuprindea mai toate rânduielile de slujbe săvârșite în biserică.

Mănăstirea Sfântul Sava a luat ființă în secolul al V-lea și s-a dezvoltat în jurul chiliei Sfântului Sava, localizată în peretele de piatră din partea stângă a Pârâului Cedrilor, la mică distanță de Ierusalim.

Comunitatea monahală din jurul marelui nevoitor Sava trăia o viață de puternică rugăciune, călugării viețuind în chilii săpate în piatră. Acești călugări s-au strâns în jurul părintelui, găsind în acesta un adevărat conducător duhovnicesc și lucrător al rugăciunii neîncetate.

Inițial, ucenicii Sfântului Sava și-au săpat și rânduit chiliile în roca brută din jurul chiliei părintelui. Chiliile ucenicilor se întindeau pe o distanță de aproximativ doi kilometri, în jurul actualei mănăstiri. Mai târziu, ei se vor uni într-o mănăstire cu viață de obște.

Crescând numărul viețuitorilor, multe dintre aceste chilii au fost mărite și transformate în așezăminte cu mai multe camere, cu chilii mai mici de rugăciune și cu capele.

În cadrul lucrărilor arheologice, întreprinse pe la sfârșitul secolului al XX-lea, s-au cercetat și conservat în jur de 45 de astfel de chilii din jurul Marei Lavre a Sfântului Sava.

Cu timpul, două biserici au fost construite în vârful

peretelui de piatră, pe marginea râpei. Acestea au strâns în ele toți călugării și ucenicii din chiliile împrăștiate în jur, toți trăind ca și înainte, în mare nevoie și rugăciune.

În biblioteca din Mănăstirea Sfântul Sava se păstrează un codex cu inscripția care confirmă că Mănăstirea Sfântul Sava, ctitorită de Împaratul Iustinian al Bizanțului, a fost refăcută "după stăruințele domnilor Valahiei" și cu banii lor. Pentru refacerea mănăstirii, domnitorul Neagoe Basarab l-a trimis cu bani pe egumenul Ioachim Valahul, care trăia de multă vreme la Mănăstirea din Sinai.

Pioșenia domnitorilor români s-a exprimat în numeroasele danii prin care mănăstiri și sate românești erau "închinat" Bisericii Sfântului Mormânt, sau altor așezăminte religioase din Țara Sfântă.

Astăzi, complexul monahal din Pustiul Iudeii păstrează încă cele două biserici, alături de Mormântul Sfântului Sava cel Sfințit, localizat în curtea ce le separa. Pe lângă cele două biserici, mănăstirea mai are și câteva capele, o trapeză și o bucătărie, o magazie și o mare cisternă pentru apă - săpată în piatră, alături de multe chilii săpate în piatră, pentru călugări. De ziua de prăznuire a Sfântului Sava cel Sfințit, la 5 decembrie, mănăstirea se umple de credincioși din toată lumea.

Biserica centrală a mănăstirii este închinată Maicii Domnului. Cea de-a doua biserică, construită într-o peștera și numită inițial "Theokistos", este închinată astăzi Sfântului Ierarh Nicolae. Pe lângă cele două biserici mari ale mănăstirii, aceasta mai păstrează și o serie de capele, unele dintre ele fiind de o seamă cu primele chilii ale Sfântului Sava.

Această mănăstire este considerată a fi printre cele mai vechi din lume, fiind printre puținele locașuri cu viață neîntreruptă de rugăciune și cu păstrarea întocmai a tradițiilor sfinte. O trăsătură particulară a mănăstirii este aceea că în ea nu au acces femeile, ci doar bărbații. Femeile pot merge doar la "Turnul Femeilor", de unde pot privi o panoramă a mănăstirii. Pentru a le mângâia pe acestea, un

părinte scoate la poarta mănăstirii Moaștele Sfântului Sava, ele putând să se închine și să le sărute.

Pagina micului creștin

Taina Sfintei Spovedanii

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:

- Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la Spovedanie de mult timp și nu cred că este neapărat să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu și atât.

- Fiule, îi spuse atunci călugărul, ai o cămașă foarte frumoasă.

Nedumerit, omul nu a mai știut ce să zică, însă călugărul a continuat:

- Spune-mi, porți toată ziua această cămașă ?

- Da, răspunse omul.

- Dar două zile, o porți ?

- S-ar putea.

- Dar o săptămână sau o lună, o porți ?

- Nu, părinte, bineînțeles că nu.

- De ce ? - îl mai întrebă călugărul ca și când nu ar fi priceput.

- Fiindcă se murdărește și trebuie spălată.

Abia după aceea o iau iarăși pe mine, când este curată și frumoasă.

- Păi, vezi, fiule! Așa cum se murdărește cămașa ta și trebuie spălată pentru a o purta iarăși, la fel și sufletul se "murdărește" de păcate și răutate și cum l-ai putea curăța dacă nu la spovedanie și la slujbe, prin dragostea și harul Domnului ?!

*"Intră în Biserică și te căiește!
Aici nu se trage la judecată, ci se dă iertarea
păcatelor."*

Sfântul Ioan Gură de Aur

Ghicitori cu litere din alfabet

Te fericesc, _ _ _ _ _ creștină,
Tu crești în har, credință și lumină,
Milă având, și pace, și iertare,
În lumea noastră ești o rară floare?!
O, nu, ascunsă între alte „plante”,
Tu răspândești lumina ta departe,
Având mirosul dragostei curate,
Ducând desagul plin cu bune fapte!

R:

Familia

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți
contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul
studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor
oamenilor credincioși.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu